

Ministeren har heller ikke kunnet give et ordentligt svar på, hvorfor ministeren ikke har fundet det nødvendigt at inddrage Kommuner-nes Landsforening og Amdsrådsforeningen i det forberedende lovarbejde.

Forslagene omhandler meget vidtgående og komplicerede ændringer af det kommunale udlignings- og finansieringssystem, og det er derfor utroligt og utilfredsstillende, at forlagene skal sjaskes igennem på så kort tid – især når KL og Amdsrådsforeningen overhovedet ikke har været inddraget.

Det er også uheldigt, at der ikke har været mulighed for at diskutere forslagene igennem med kommunerne. Jeg har pr. brev opfordret ministeren til at arrangere en række møder rundt om i landet. Ministeren har reageret positivt – det takker jeg for – men er endnu ikke kommet med datoer. For Venstre er det imidlertid vigtigt, at vi tager debatten, selv om forslaget bliver vedtaget. Det skylder vi kommunerne.

Vi har også spurgt ministeren om, hvordan, hvornår og i hvilket omfang der vil kunne blive taget højde for de regionale forskelle i indkomstudvikling, som lovforslag L 246 giver hjemmel til. Vi har kun kunnet få det svar, at regeringen ingen aktuelle planer har om at inddrage regionale forskelle ved fastsættelsen af fremskrivningsprocenten. Hertil har vi spurgt: Hvorfor så ikke undlade at skrive noget ind i et lovforslag, som man alligevel ikke ved hvordan, hvornår og i hvilket omfang man vil bruge? Vi har nu kunnet konstatere, at muligheden er taget ud af forslaget. Det er selvfølgelig godt, men det er jo heller ikke muligt at gøre det, som der er lagt op til i loven i dag, og derfor føler vi det ikke som en forbedring. Det er blot et eksempel på, hvor ugennemarbejdede forslagene er.

Forslaget er altså fra starten forfejlet. Regeringen ønsker at hjælpe København, og det fedter man ind i en ny udlignings- og finansieringsordning. Det er urimeligt. Man løser ikke Københavns problemer ved at give flere penge; det gør man ved at administrere og få en dygtigere ledelse. Endelig kunne man have sagt, at skal der gives ekstra penge, så havde det dog alligevel været betydelig bedre, hvis man havde haft det mod, at man havde stillet et konkret forslag om at få tilført penge til København. Jeg vil sige med det samme: Det ville ikke have fået Venstres opbakning, men det ville have været mere reelt.

De foreliggende forslag og ændringsforslagene kan Venstre altså ikke støtte. Forslagene er udtryk for et ønske om centralisering og en urimelig fordeling; man kan fristes til at kalde det millionfup for kommuner og manglende forenkling.

Vi vil derimod opfordre regeringen til – som vi gjorde det ved første behandling – at tage forslagene af bordet. Det er det bedste, den kan gøre, hvis den virkelig ønsker at tage kommunerne alvorligt, og vi er klar til at forhandle både hen over sommeren og til efteråret.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Det var jo ikke en tilfældighed, at jeg i mit første indlæg inddrog det mærkelige i, at selv på områder, hvor ikke mindst hr. Hans Christian Schmidt og Venstre har ment at der var behov for ændringer, og hvor indenrigsministeren kommer med ændringsforslag, dér meddeler Venstre, at Venstre agter at stemme imod, når det kommer til afstemning i salen. Det viser lidt om viljen i hvert fald hos partiet Venstre til at gå ind i en saglig dialog og forhandling om løsning af de her problemer. Og derfor synes jeg da også, at det ser ud til, at det er de rigtige partnere i Folketinget, der er valgt til at finde løsningen.

Så lytter jeg mig til en markant forskel på den fortolkning, hr. Rechendorff havde af det fælles betænkningssbidrag, og den fortolkning, hr. Hans Christian Schmidt havde, for så vidt angår København. Jeg mener, hr. Rechendorff sagde, at også Det Konservative Folkeparti erkendte Københavns problemer og var parat til at medvirke til en løsning, men at man ikke mente, pengene skulle findes inden for udligningen.

Hr. Hans Christian Schmidt sagde, at det var mere regulært at komme med en eller anden ny pose penge – hvor de så skulle komme fra, for jeg ved ikke, hvor Venstre vil finde pengene henne, når de samtidig altid siger, at de vil spare – men at Venstre i øvrigt ville stemme imod, hvis man stillede et sådant forslag.

Jeg synes, at der også til det problem er en væsentlig mere anstændig indstilling fra Det Konservative Folkeparti. Det samme gælder i øvrigt også, når vi taler om puljen på 50 mio. kr., hvor hr. Hans Christian Schmidt er meget fortørnet over, at de er fundet inden for de samlede rammer. Hvor er de penge, som Venstre har, og som vi andre ikke kunne få øje på? Har Venstre nye penge at bringe ind, samtidig med at Venstre påstår, at der skal spares?